

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym), który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, należy interpretować w ten sposób, że „usługę społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu tych przepisów stanowi usługa pośrednictwa polegająca na umożliwieniu nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie, w przypadku której świadczący ową usługę zawarł w tym celu umowy o świadczenie usług z kierowcami w zamian za zapłatę miesięcznego abonamentu, ale nie przekazuje im zamówień, nie określa ceny za kurs ani nie zapewnia jej poboru od zainteresowanych osób, które uiszczają ją bezpośrednio u kierowcy taksówki, a ponadto nie sprawuje kontroli nad jakością pojazdów i ich kierowców ani nad ich zachowaniem.
- 2) Artykuł 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535 należy interpretować w ten sposób, że uregulowanie organu władzy lokalnej, które uzależnia świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie i która podlega kwalifikacji jako „usługa społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, od uzyskania uprzedniego zezwolenia, co jest już wymagane od innych podmiotów świadczących usługi rezerwacji taksówek, nie stanowi „przepisu technicznego” w rozumieniu owego art. 1 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2015/1535.
- 3) Artykuł 56 TFUE, art. 3 ust. 2 i 4 dyrektywy 2000/31 oraz art. 16 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. w sprawie usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że nie mają one zastosowania do sporu, w którym wszystkie istotne okoliczności ograniczają się do terytorium jednego państwa członkowskiego.

Artykuł 4 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do uregulowania państwa członkowskiego, które uzależnia świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie i która podlega kwalifikacji jako „usługa społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2000/31, który odsyła do art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2015/1535, od uzyskania uprzedniego zezwolenia, co jest już wymagane od innych podmiotów świadczących usługi rezerwacji taksówek.

Artykuł 9 i 10 dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które uzależnia świadczenie usługi pośrednictwa, której przedmiotem jest umożliwienie nawiązywania za pomocą aplikacji na smartfony, za wynagrodzeniem, kontaktów między osobami chcącymi przebyć trasę miejską a kierowcami taksówek posiadającymi zezwolenie, od uzyskania uprzedniego zezwolenia na wykonywanie ich działalności, jeżeli warunki uzyskania tego zezwolenia nie odpowiadają wymogom przewidzianym w tych artykułach, w szczególności ze względu na ustanowienie obowiązków technicznych nieodpowiednich dla danej usługi, co podlega zweryfikowaniu przez sąd krajowy.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 3 grudnia 2020 r. – Suzanne Saleh Thabet, Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Heddy Mohamed Magdy Hussein Rassekh, Khadiga Mahmoud El Gammal / Rada Unii Europejskiej

(Sprawy połączone C-72/19 P i C-145/19 P) (¹)

[Odwołanie – Środki ograniczające przyjęte w związku z sytuacją w Egipcie – Zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Wykaz osób, podmiotów i organów, do których ma zastosowanie zamrożenie środków finansowych i zasobów gospodarczych – Pozostawienie nazwiska skarżących – Spoczywający na Radzie Unii Europejskiej obowiązek zweryfikowania, czy decyzja organu państwa trzeciego została podjęta z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej]

(2021/C 35/10)

Język postępowania: angielski

Strony

(Sprawa C-72/19 P)

Wnoszący odwołanie: Suzanne Saleh Thabet, Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, Heddy Mohamed Magdy Hussein Rassekh, Khadiga Mahmoud El Gammal (przedstawiciele: Lord Anderson, QC, B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, barrister, G. Martin, C. Enderby Smith i F. Holmey, solicitors)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo J. Kneale i V. Piessevaux, następnie A. Antoniadis i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

(*Affaire C-145/19 P*)

Wnoszący odwołanie: Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak, działający w imieniu własnym oraz w imieniu Suzanne Saleh Thabet i Alaa Mohameda Hosniego Elsayeda Mubaraka, będących spadkobiercami Mohameda Hosniego Elsayeda Mubaraka (przedstawiciele: Lord Anderson, QC, B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, barrister, G. Martin, C. Enderby Smith i F. Holmey, solicitors)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo J. Kneale i V. Piessevaux, następnie M. Balta i V. Piessevaux, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 22 listopada 2018 r., Saleh Thabet i in./Rada (T-274/16 i T-275/16, niepublikowany, EU:T:2018:826) zostaje uchylony w zakresie, w jakim Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności decyzji (WPZiB) 2016/411 z dnia 18 marca 2016 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie oraz decyzji Rady (WPZiB) 2017/496 z dnia 21 marca 2017 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie.
- 2) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 12 grudnia 2018 r., Mubarak/Rada (T-358/17, niepublikowany, EU:T:2018:905) zostaje uchylony.
- 3) Decyzje 2016/411 i 2017/496 zostają uchylone w zakresie, w jakim dotyczą Suzanne Saleh Thabet, Gamala Mohameda Hosniego Elsayeda Mubaraka, Alaa Mohameda Hosniego Elsayeda Mubaraka, Heddy Mohamed Magdy Hussein Rassekh i Khadigi Mahmoud El Gammal.
- 4) Decyzja 2017/496, rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2017/491 z dnia 21 marca 2017 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 270/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie, decyzja Rady (WPZiB) 2018/466 z dnia 21 marca 2018 r., zmieniająca decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie oraz rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2018/465 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 270/2011 dotyczącego środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie zostają uchylone w zakresie, w jakim akty te dotyczą Mohameda Hosniego Elsayeda Mubaraka.
- 5) Rada Unii Europejskiej zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi zarówno w postępowaniach w pierwszej instancji, jak i w ramach niniejszego postępowania odwoławczego.

(¹) Dz.U. C 155 z 6.5.2019.
Dz.U. C 148 z 29.4.2019.